

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1302/2020
24.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Драгомира Милојевића, Јасмине Васовић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 363/20 од 08.10.2020. године, поднетом против правноснажних решења Вишег јавног тужиоца у Београду Ктз 289/18 од 30.09.2019. године и Другог основног суда у Београду К 876/18 – Кв 261/20 од 02.03.2020. године, у седници већа одржаној дана 24.12.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 363/20 од 08.10.2020. године, поднет против правноснажних решења Вишег јавног тужиоца у Београду Ктз 289/18 од 30.09.2019. године и Другог основног суда у Београду К 876/18 – Кв 261/20 од 02.03.2020. године.

Образложење

Решењем Вишег јавног тужиоца у Београду Ктз 289/18 од 30.09.2019. године одбијен је као неоснован захтев за накнаду трошкова кривичног поступка „браниоца по службеној дужности“ окривљеног АА, адвоката Предрага Вељића у износу од 45.000,00 динара.

Решењем Другог основног суда у Београду К 876/18 – Кв 261/20 од 02.03.2020. године одбијена је као неоснована жалба „браниоца по службеној дужности“ окривљеног АА, адвоката Предрага Вељића изјављена против првостепеног решења.

Против наведених правноснажних решења Републички јавни тужилац поднео је захтев за заштиту законитости Ктз 363/20 од 08.10.2020. године због повреде закона из члана 441. став 4. ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји као основан поднети захтев и укине правноснажна решења Вишег јавног тужиоца у Београду Ктз

289/18 од 30.09.2019. године и Другог основног суда у Београду К 876/18 – Кв 261/20 од 02.03.2020. године.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоцу окривљеног АА, адвокату Предрагу Вељићу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 363/20 од 08.10.2020. године, је неоснован.

По налажењу Врховног касационог суда правилно је поступио ВЈТ у Београду када је правноснажним решењем одбио захтев браниоца окривљеног АА, адвоката Предрага Вељића за накнаду трошкова на име награде за састав трошковника од 26.10.2018. године и састав поднеска за исправку решења, а по захтеву за накнаду трошкова кривичног поступка од 23.09.2019. године.

Одлука суда о одбијању захтева је правилна, али не из разлога наведених у образложењима правноснажних решења.

Наиме, из списка предмета произилази да се против окривљеног АА кривични поступак водио због постојања основане сумње да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, те да му је решењем ВЈТ у Београду Кт 349/18 од 12.04.2018. године, постављен бранилац по службеној дужности, адвокат Предраг Вељић, који бранилац је на записнику о главном претресу одржаном пред Другим основним судом у Београду дана 25.09.2018. године, разрешен те дужности и на главни претрес је приступио у својству изабраног браниоца. Такође, из списка предмета произилази да је правноснажном пресудом Другог основног суда у Београду К 876/18 од 25.09.2018. године окривљени АА оглашен кривим због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено је одређено да се иста неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од 2 године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, као и мера безбедности одузимања предмета извршења кривичног дела. Истом пресудом обавезан је окривљени да суду на име судског паушала плати износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је плаћања осталих трошкова кривичног поступка, ослобођен.

Након правноснажности пресуде бранилац окривљеног, адвокат Предраг Вељић, између осталих, поднео је и Вишем јавном тужилаштву у Београду дана 23.09.2018. године захтев за накнаду награде и трошкова које је као бранилац по службеној дужности окривљеног АА имао, а који захтев је назвао „трошковник – рачун бр. 31/19“, у коме је

тражио награду за састав за исплату трошкова од 26.10.2018. године и за састав поднеска од 18.03.2019. године за исправку решења, у износу од по 22.500,00 динара тј. укупно 45.000,00 динара, од ког износа је захтевао исплату у висини од 50% тј. 22.500,00 динара.

Одлучујући о наведеном захтеву, ВЈТ у Београду је исти одбио са образложењем да наведени поднесци не представљају доказну радњу усмерену на одбрану окривљеног, који став је заузет и у решењу Другог основног суда у Београду, којим је као неоснована одбијена жалба браниоца окривљеног изјављена против првостепеног решења.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, као и чињеницу да је бранилац окривљеног, адвокат Предраг Вељић дана 25.09.2018. године, разрешен дужности браниоца по службеној дужности окривљеног АА, дакле пре састављања поднесака за чији састав поднетим „трошковником“ тражи исплату награде, и да је на главни претрес одржан истога дана приступио у својству изабраног браниоца окривљеног АА, по пуномоћју приложеном у списима, а не браниоца по службеној дужности, те да у конкретном случају кривични поступак према окривљеном није обустављен, нити је одбијена оптужба, односно окривљени није ослобођен од оптужбе, то нема законских услова да нужни издаци односно награда браниоца окривљеног падну на терет буџетских средстава суда, због чега је Врховни касациони суд поднети захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, оценио неоснованим.

Поред тога, адвокату Предрагу Вељићу, решењем Другог основног суда у Београду К 876/18 од 30.10.2018. године, признати су трошкови кривичног поступка које је као бранилац по службеној дужности овог окривљеног имао током предметног кривичног поступка у укупном износу од 16.500,00 динара и у конкретном случају не постоји законска могућност да нужни издаци односно награда истог адвоката, у својству изабраног браниоца окривљеног АА, буду исплаћени из буџетских средстава суда.

То, што разлози за овакву одлуку дати у образложењима правноснажних решења нису правилни није од утицаја на одлуку Врховног касационог суда о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца јер се захтевом и не истиче битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Такође, за напоменути је да је правноснажном пресудом, којом је окривљени оглашен кривим у предметном кривичном поступку, окривљени обавезан на плаћање судског паушала, док је плаћања осталих трошкова кривичног поступка ослобођен, али да том пресудом, сходно члану 262. став 1. ЗКП није одлучено ко ће сносити трошкове кривичног поступка и колика је њихова висина, нити је сходно ставу 2. истог члана, одређено да ће посебно решење о висини трошкова суд донети накнадно.

Међутим, Врховни касациони суд је приликом одлучивања везан разлозима (члан 485. став 1. у вези става 4. ЗКП), делом и правцем побијања који су истакнути у захтеву, у смислу члана 489. став 1. ЗКП, па како се у разлозима поднетог захтева Републичког

јавног тужиоца не указује на претходно наведено, што би представљало повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, већ се та повреда децидно образлаже наводима, да је неправилан закључак садржан у побијаним решењима јер се у конкретном случају ради о осталим поднесцима, за чији састав „браниоцу по службеној дужности“ припада награда, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић